

TAŞI Eriten İYİLİK

YUSUF ÖZTOPRAK
ÇİZER: ZEYNEP BEGÜM ŞEN

GÜLCE
ÇOCUKtımış

DİKKAT DİKKAT!

Kaya, haftanın son okul günü çıkış zilini duyar duymaz sırtında çantasıyla sınıftan heyecanla çıktı. Okulun dış kapısına takılıp yere yuvarlandı. Yerdeki ufak taşlar avucuna batmıştı. Ellerini çırpıp yoluna devam etti. Cebindeki evcil sincabı Fırfır da bu sarsıntıdan dolayı uyanmıştı. **Fırfır, Kaya ile oyun oynamayı çok sever, okul saatlerinde ise onun cebinde uyurdu.** En önemli özelliği ise Kaya'yı olası kazalardan korumayı kendine görev edinmesiydi.

Kaya eve giderken yolun karşısına geçmesi gerekiyordu. O anda yayalara yeşil yanıyordu. Tam yolun ortasındaydı ki trafik ışığı kırmızıya döndü. Kaya koşarak yolun karşısına geçmek

üzereyken az daha yine bir taşa takılacaktı. Ama Fırfır bunu erken fark edip taşı önünden kaldırmıştı. Kaldırmıştı kaldırmasına ama Kaya bu sefer de kaldırıma takılıp düştü. Üstü başı toz olmuş, pantolonunun dizi yıpranmıştı. Üstünü çırpıp yoluna devam etti.

Evine gelmek üzereydi. Kaya, dışarıdaki merdivenlerden çıkarken genelde basamaklara takılırdı. Bu sakarlığını bir kez daha tekrarladı.

Ama bu sefer düşmemiş, sadece sendelemişti. Fırfır'ın da biraz yardımı olmuş muydu ne? Kaya, zafer kazanmış bir edayla merdivenlere baktı. **“Başarılı!”** diyerek kendisini ve Fırfır'ı kutladı.

Eve girdiğinde, annesi mutfakta yemek hazırlıyordu. Elini yıkayıp Kaya'yı baştan aşağı süzdü. Onun burnunu sıkarak,

– Yine hangi savaşın gazisi oldun Kaya Bey, dedi.

– Etrafımdaki bütün taşların bana garezi var anne! Acaba **“Sen gerçek bir kaya değilsin.”** diye bana kızdıkları için mi ayağıma takılıyorlar?

Annesi gülerken Kaya:

– Çok ciddiym! Hiç kimse bana o merdivenin bana çelme takmadığını söyleyemez, diye devam etti.

Bunu büyük bir ciddiyetle söylemişti. Annesi baş parmağı ile işaret parmağını yaklaştırmak:

– Sanki işin içinde biraz da dikkatsizlik var gibi, ne dersin, dedi.

Kaya çantasını odasına koymaya giderken:

– Yok yok, çok dikkatli. Dikkatle benim geçmemi bekliyorlar, dedi.

– Senin dikkatsiz olman söz konusu bile değil yani, dedi annesi arkasından gülerek. Tekrar mutfağa geçip kaldığı yerden işine devam etti.

Kaya, geri gelince cevap verdi:

– O hiç aklıma bile gelmedi, nereden çıkarıyorsun böyle şeyleri anne, âlemsin.

Annesi gülerken Kaya da ona katıldı. Annesini güldürmeyi çok seviyordu.

Masada, annesinin onun için soyup doğradığı meyveler vardı. Sandalyeye oturup meyveleri yerken her lokmada bir parça bölüp Fırır'a da verdi. Tezgâha baktı. Annesi pişirmek için poğaç hazırlamıştı.

– Neli yaptın, dedi merakla. Fırır'a da fısıltıyla **“İnşallah peynirli değildir.”** diyordu.

– Peynirli, dedi annesi. Bir yandan da tepkisini görmek için Kaya'yı süzüyordu. Kaya, memnuniyetsiz bir ifadeyle oflayıp pofladı. Annesi gülerek:

– Ama patatesli ve ıspanaklı da yaptım senin için, diye ekledi. Kaya derin bir oh çekti.

– Şimdiden söyleyeyim, yarına kadar beklemen gerekecek. Piknik için hazırlıyorum bunları.

Kaya poğaçaları hemen yiyemeyeceğine mi üzülse, pikniğe gideceklerine mi sevinse bilemedi. Annesinin, poğaçaya içi olarak hazırladığı patateslerden kalanı ağzına sokuşturmasıyla sevinci galip geldi.

– Yaşasın piknik!

Fırdır da bu piknik haberine sevinmişti. Uzun zamandır görmediği uzaklardaki akrabalarını görebilirdi belki.

HER ŞEYİN BAŞLADIĞI O OLAY

O sabah Kaya “**Piknik zamanı!**” diyerek uyandı. Doğada yürümeyi, ağaçlara tırmanmayı, keşif yürüyüşüne çıkmayı çok severdi.

Sofra bezi, küçük bir tepsi içinde poğaçalarla birlikte kahvaltılıklar, bardak, çatal kaşığın da olduğu piknik sepeti ve tabii ki top... **Malzemeler yavaş yavaş arabaya taşındı.**

Babası her defasında aynı yere gitmeyi seven insanlardan değildi. Hep yeni yerleri görmek isterdi. Böylece Kaya’nın keşif yürüyüşleri için keşfedilecek farklı farklı yerler olurdu.

Arabayla bir buçuk saate yakın yol gittiler. Şehrin merkezin-den çıkmaları yarım saatten fazla sürmüştü.

Sonrasında tatlı tatlı akan bir dere gördüler. Onu takip etmeye karar verdiler. Bu derenin kenarı piknik yapmak için gayet iyi bir seçimdi. Dağınık ağaçların arasındaki asfalt yol bitmiş, toprak yol başlamıştı. Biraz daha gidip uygun bir yere arabayı park ettiler. Malzemeleri derenin kenarına doğru taşıdılar. Sofrayı serip malzemeleri üzerine koydular.

Oturup bir süre etrafı seyredererek güzel havanın keyfini çıkardılar. Zaman zaman da gözlelerini yumup doğanın huzur veren sesini dinlediler. Annesiyle babası böyle anlarda “neden şehirde yaşadıklarını” sorgularlardı.

– Burada yaşamak vardı, dedi babası manzaraya hayranlıkla bakarak. Annesi de iç geçirip ona hak verdi.

Sofrayı hazırlayıp kahvaltılarını ettiler. Bir yandan yediler, bir yandan konuştular. Havanın temizliğinden, sudaki balıklardan, derenin karşı kıyısında su içen köpekten, son izledikleri filmde...

Onlar sohbet ederken Kaya da Fırfır'la suyun tadını çıkarmaya başlamıştı bile. Kahvaltı bittikten sonra Kaya ile annesi voleybol oynamak için uygun bir yere doğru gittiler. Top dereye

kaçmasın diye biraz uzaklaşmaları gerekiyordu. Babası ise küçük fotoğraf makinesiyle doğa fotoğrafları çekmek için dolaşıyordu. Her pikniğe geldiklerinde harika pozlar yakalardı. Hobi olarak fotoğraf çekiyordu ama bu fotoğraflardan ödül bile almıştı.

KAYA, BABASININ PAÇALARI SIVAYIP DEREYE GİRDİĞİNİ GÖRDÜ. Oradan fotoğraf çekmek çok heyecanlı olmalıydı. Topu birakarak merakla babasının peşinden gitti. Fırfır'ın bütün çabalarına rağmen dere kenarına gelene kadar birkaç taşa takıldı. Hatta birkaçına basıp ayağı kaydı ama düşmedi. Kaya'nın dikkatsizliği az daha başına iş açacaktı.

Bütün yaşadığı aksiliklere rağmen Kaya dere kenarına kazasız belasız geldi. Fakat her şey ayakkabısını ve çorabını çıkardıktan sonra paçaları sıvayıp tekrar dereye girmesiyle başladı.

Akan suyun değdiği taş kayganlaşır ama keskinliğinden bir şey kaybetmez. Kaya bunu bilmiyor olacak ki derenin içinde, normal yolda koşar gibi koşmaya çalışıyordu. Babası dikkat etmesi için işaret edip seslense de maalesef artık çok

geçti. Suyun içindeyken Fırfır da yardım edemiyordu. Kaya'nın ayağı kaymış hemen arkasından da taşa takılmıştı. Bu nedenle suyun içine düşmüştü. Allah'tan dere çok derin değildi ve şiddetli akıyordu, sadece ayağı burkulmuştu.

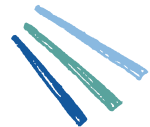
Kaya, babasının yardımıyla dereден çıkıp kenara otururken:

– **Hepiniz mi bana düşmansınız be**, diye bağırırdı taşlara. Canının acısıyla sinirlenmişti. Takıldığı kaya parçası, ayağını kesmişti. Kesik çok acımasa da bileğini burktuğu için biraz canı yanıyordu. Arabadaki ilk yardım çantasıyla ayağına pansuman yaptılar. Annesi, piknik için her ihtimale karşı yedek kıyafet getirmişti. Kaya, arabanın içinde kıyafetlerini değiştirdi. Ayakkabılarını giyip sofraya doğru gitti.

– Doktora gidelim mi, çok ağrıyorsa bir gösterelim istersen, dedi babası.

– Hayır hayır, ciddi bir şey değil, çok az sızlıyor. Yarına geçer muhtemelen, dedi Kaya. Eli istemsizce yarasına gidiyordu ara ara.

Kesilen yer biraz sertleşmiş miydi ne?

KAYA'NIN TAM ANLAMIYLA KAYA OLUŞU

Kaya, piknik dönüşü kendini biraz yorgun hissediyordu. O akşam erken yattı. Şöyle güzel bir uykunun ona iyi geleceğini düşünüyordu. *Sabah uyandığında yorgunluğunu atlatmış gibiydi ama sanki kendini ağırlaşmış hissetti.* Ve... biraz... sert!

Eli yine istemsizce yarasına gitmişti ve cildinin taş gibi sertleştiğini o zaman fark etti. Fır-fır'ın şaşkın bakışları, Kaya'nın telaşlanmasına neden oldu.

Panikle odadan fırladı. Koşarken takır tukur sesler çıkıyordu. Cildinin hâli onu korkutmuştu. O korkuyla nefes nefese anne ve babasının yanına geldi. Kaya'yı görünce onlar da telaşa kapıldılar.

Derisinin rengi bambaşka bir hâl almıştı. Kaya'ya ne olmuştu? Kötü bir hastalığa mı tutulmuştu yoksa?

- **Hazırlanın hemen hastaneye gidiyoruz**, dedi babası.

Hazırlanıp arabaya atladıkları gibi hastaneye gittiler. Acil biriminden sıra alarak doktoru beklediler. Gören herkes şaşkınlıkla Kaya'ya bakıyordu. Sıra Kaya'ya geldiğinde şaşırma sı-

rası doktora gelmişti. O da daha önce böyle bir şeyi ne görmüş ne de duymuştu. Bu durumu anlamak için önce kan tahlili istedi. Kanındaki değerlere göre bir tedavi uygulanabilirdi belki.

Kan alma birimine gittiklerinde oradaki hemşireler de Kaya'ya bakakaldılar. İnsanların şaşkınlığı ve bunu belli etmeleri Kaya'nın sinirini bozmaya başlamıştı.

Kaya, müsait durumdaki hemşirelerden birinin önündeki sandalyeye oturdu. Hemşire, kan almak için iğneyi Kaya'nın koluna batırmaya çalıştı ama olmadı. Denedi, denedi, denedi ama iğne Kaya'nın koluna bir santim bile girmediydi.

Güçlü, kuvvetli bir hemşireyi çağırdılar. Gerçek bir kayayı delmek için uğraşıyor gibilerdi. Bu acayip sahneyi Kaya garip bakışlarla seyre diyordu.

Güçlü, kuvvetli hemşire de çok uğraşmasına rağmen iğneyi Kaya'nın koluna sokamamıştı. Bütün gücüyle bir kez daha denedi. Ama iğne çıt diye kırılıverdi. Olmuyordu.

Durumu doktora anlattılar. Anne ve babası ne yapacaklarını bilememenin çaresizliğiyle:

- **Bir hap, krem falan yazsanız faydası olmaz mı,** diye sordular. Ne diyeceklerini de bilemiyorlardı belli ki.

- Öyle şey olur mu yahu, ne olduğunu bilmeden kafamıza göre antibiyotik yazılır mı, dedi doktor. Ama onlara da hak veriyordu. Bu çaresizlik insana neler söyletirdi. Biraz düşündü ve bir cilt doktoruna görünmelerini tavsiye etti.

Hemen hastanenin cildiye bölümüne gittiler. Sıra alıp beklediler. Bir çocuk annesine Kaya'yı gösteriyordu. "Anne bak taş çocuk!" Annesi çocuğunu sustursa da Kaya konu-